

Romeinen 8:17

“En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.”

1 erfgenamen 2 erfenis 3 erfverlangen

Gemeente,

Kind van God zijn. En dat dat aan tafel verzegeld wordt. Dat houdt wat in. We hoorden het vanmorgen. Door God als Vader geliefd te worden met een eeuwige en blijvende liefde. Door God als Vader gekend te worden en verzorgd te worden. Door God als Vader ontfermd te worden. Door God als Vader gekastijd te worden tot heiliging. Als je ziet wie jezelf bent dan stamel je steeds weer: maar dat kan toch niet, dat is onvoorstelbaar. Maar aan de tafel wordt het verzekerd: ja, echt, ieder die tot Christus vlucht, ieder die in Christus Jezus is, die is het, die is aangenomen tot kind. Zie maar, de tafel stond gereed.

1 erfgenamen

En nog is dit niet alles. Nog zijn dit niet alle voorrechten voor en van een kind. Vers 17 voegt er nog één aan toe. Kinderen zijn ook erfgenamen. Paulus gaat uit van de meest voorkomende gang van zaken dat ouders hun kinderen tot erfgenamen maken. Dat betekent dat alle gelden en bezittingen van de ouders na hun overlijden de kinderen ten deel vallen. Alles wat van vader is, is vermaakt aan het kind. Nu geldt in aards opzicht dat als er meerdere kinderen zijn de erfenis van die bezittingen en gelden verdeeld moet worden. Hoe meer kinderen, hoe kleiner het part dat elk krijgt. Maar als we het op God de Vader betrekken: dat betekent dus dat alles wat van Hem is, de hemel en de aarde, straks vernieuwd tot een nieuwe hemel en een nieuwe aarde voor Zijn kinderen is. En al zijn er nog zoveel, daarmee wordt hun part niet kleiner of minder. Ze krijgen allemaal het volle pond: heel de nieuwe hemel en de aarde. De erfenis.

Als we het allemaal optellen van Romeinen 8 tot nu toe dan duizelt het je wel. In Christus Jezus is er voor ons geen verdoemenis. Verlost van de vloek de wet, de toorn Gods, de eeuwige straf. Dan ten tweede: in Christus Jezus kind van God de Vader. Met Vaderlijke liefde bemind en verzorgd. Ten derde: in Christus Jezus bewoond door de Heilige Geest. De Heilige Geest ontvangen als Goddelijke inwoner van mijn hart en leven met al Zijn vrucht en vreugde. En ten vierde: in Christus Jezus erfgenaam van God en van de hele nieuwe hemel en

nieuwe aarde en het leven zoals dat daar zal zijn. Hoe groot is het goed dat Gij zult geven en geeft..... Wat een berg, een stapel van weldaden. Nooit eens verwonderd over geweest? Nooit eens beschaamd dat mijn dank en aanbidding en verwondering maar zo'n molshoopje is in vergelijking met de berg van Zijn weldaden? Zo hoog, zo veel, zo groot.

En als u denkt, ja, en daarom nu juist. Daarom durfde ik vanmorgen niet aan te gaan. Want dat is te groot, dat is te veel voor een mens, een zondaar als ik, daarom bleef ik ook zitten, omdat ik dat niet waard ben. Juist dan hé, let erop, mogen we elkaar voorhouden: Een kenmerk van een erfenis is dus dat hij niet verdiend wordt. Het is geen loon of salaris: dat hangt af van je opleiding, je aantal gemaakte uren, het aantal dienstjaren. Als je 40 uur gewerkt hebt krijgt je meer dan wanneer je 20 uur gewerkt hebt in dezelfde baan. Logisch. Loon is naar verdienste. Maar een erfenis die krijg je, puur vanwege het feit dat je kind bent. En als je kind bent, ben je daarom ook erfgenaam. Erfgenaam van God. En, en dat geeft de reden aan: mede-erfgenaam van Christus. Dat wil zeggen: Jezus Christus is eigenlijk de enige erfgenaam. Want wij hebben ons in Adam van God losgemaakt en onszelf ontfermd. Gekozen voor het deel dat de duivel te bieden heeft. Maar Jezus is als Gods Zoon de erfgenaam. Want Hij is de gehoorzame Zoon. Hij heeft als Kind de erfenis verdiend. Door altijd kind te zijn en als kind te leven. Hij is Gods enige, echte, natuurlijke, gehoorzame Kind. En dus erfgenaam. Maar Hij houdt die erfenis niet voor Zichzelf. Hij deelt die erfenis uit. Het is Zijn erfenis waarin Hij Zijn broeders en zusters laat meedelen. In Zijn lijden zien wij Zijn liefde voor ons, in Zijn verhoging zien wij Zijn rijkdom voor ons.

In Christus Jezus, mede-erfgenamen van Christus. Het is voor hen die het niet verdienen, die aankomen als vluchtelingen, die aankomen als schuldigen, onwaardig in zichzelf. De verdoemenis verdiend, en daarom tot Christus Jezus gekomen. En in Hem ligt het. Zijn verdienste, Zijn genade, Zijn werk is het. Je komt tot Christus als schuldige en je wordt in Christus overladen met al Zijn weldaden. Daarom kan het ook voor u, ook voor jou.

2 erfenis

Erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus. Wat is dat dan? Wat houdt die erfenis in? Die erfenis die je uitgekeerd krijgt als Jezus terugkomt of als je sterft. Het vervolg van Romeinen 8 omschrijft het op verschillende manieren. Allereerst in vers 19b met: de openbaring van de kinderen Gods. Openbaring. Dat kun je je goed voorstellen als je denkt aan een standbeeld waar nog een doek, een kleed overheen hangt. Je ziet wel dat er iets onder zit, maar wat, dat zie je niet precies. Dat komt pas als het standbeeld onthuld wordt, geopenbaard. Het doek

wordt weggetrokken en je ziet het. De openbaring, de onthulling, van het standbeeld.

Kijk, die kinderen Gods. Ze zijn het al. In Christus ben je kind van de Vader. Maar: zie je dat altijd precies? Kun je dat altijd precies zien? Aan hoe je leeft. Aan wat je zegt en hoe je handelt? Och nee, helaas, dat is niet altijd te zien. Ja soms, bepaalde dingen, soms bepaalde manieren van doen. Maar precies en altijd? Nee. Alsof er een doek overheen hangt. En: zie je dat altijd precies? Aan wat je meemaakt, aan hoe je leven geleid wordt? Nou, met het blote oog in elk geval niet. Dan maak je dingen mee, waarvan je denkt of anderen denken: is dat nou hoe een Vader een kind behandelt? Zie je, proef je daar Vaderlijke liefde en zorg in? Nee, in elk geval niet altijd, en met mijn natuurlijk gevoel zeker niet altijd. Het blijft bedekt, omhuld. Totdat, totdat de tijd van de erfenis daar is en de openbaring van de kinderen Gods daar is. Het kleed wordt weggetrokken en dan....dan zie je het en merk je het aan alles. Aan alles hoe je zult zijn en doen. Volmaakt heilig en volmaakt kind van de Vader. Dan merk je het aan alles: nieuwe hemel en nieuwe aarde vol van leven, vreugde, gaven, weldaden. Geliefd door God, overal aan te merken. Dat is het allereerst: de kinderen Gods worden dan geopenbaard.

Dan staat er in vers 21: de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Die heerlijkheid van de erfenis is vrijheid, bevrijding, verlossing van alle banden die hier binden. Straks meer daarover, maar nu dit: bevrijd van alle banden van lijden, pijn, verdriet, rouw, zonde waar je maar niet van los komt. Niemand kan zich daaraan onttrekken en bevrijden, maar dan is de vrijheid, de bevrijding van alle banden van verderfenis en voor eeuwig vrij. Leven, vreugde, gezondheid, kracht, eeuwig. En dat gaat nooit meer over, nooit meer voorbij. Hier wel hé, een mooie vakantie, gaat weer voorbij, je jeugd, gaat voorbij, een avond waar je lang naar uitzag, gaat voorbij, het huwelijk gaat voorbij, maar dan: het mooie blijft altijd. Nooit meer ingehaald of aangeraakt door verdriet of zonde. Het leven op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Openbaringen 21: daar zal geen moeite meer zijn, geen rouw, geen gekrijt of gekerm, geen graf, geen dood. Maar God zal zijn alles en in allen.

Vers 23 noemt het de verlossing van ons lichaam. Ons lichaam wordt verlost van ziekte, dood, zonde. Ons lichaam wordt onvergankelijk, onverderfelijk, geestelijk. Aan het verheerlijkt lichaam van Christus gelijkvormig. Hem geheel gelijk. Heilig, verheerlijkt, zuiver, zondeloos. Daarom is de volle erfenis er nog niet eens als je sterft, dan is er veel, heel veel, maar dat is nog niet eens alles, want dat komt pas na de wederopstanding der doden op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Duizelt het niet? Geen verdoemenis en nu: deze erfenis. Verlost

van de verdoemenis en nu deze erfenis. Door Hem verkoren, door Hem verzoend, door Hem getrokken. Alles uit, door en tot Hem!

Je zou die erfenis kunnen vergelijken met een maaltijd. Want aan een maaltijd geniet je ook. Een maaltijd is ook een ontmoeting. Het avondmaal van de bruiloft van het Lam noemt Openbaringen 19 het.

Dat belooft God allen die in Christus Jezus zijn. En dat verzegelt Hij aan Zijn tafel. Dan stelt Hij die erfenis voor onder het beeld van een maaltijd. Een maaltijd van Zijn lichaam en bloed, van Zijn volbrachte werk. Een maaltijd van ontmoeting en gemeenschap met Hem. Zo waarachtig als Ik nu deze maaltijd geef, zo waarachtig geef Ik eens de volle erfenis van de openbaring van de kinderen Gods en de vrijheid en verlossing van het lichaam.

Wat een verschil met de duivel. Wat God belooft aan die Hem dienen als Zijn kinderen en wat satan belooft aan wie hem dienen als zijn kinderen, beter: slaven. Om te beginnen valt al op dat de duivel daar niet graag over praat. Als je aan de duivel vraagt wat hij te bieden heeft na het sterven en voor eeuwig dan probeert hij dat weg te wuiven. Och dat duurt nog zo lang daar zou ik me nog maar niet druk om maken. Je leeft nu en denken over na het sterven enzo vergalt alleen maar je leven nu. En als je toch door blijft vragen dan blijft de duivel vaag: och, komt best goed. Dat zal heus wel loslopen. Ik heb wel wat moois voor je. Maar als je doorvraagt, en doe dat vooral, dan moet de duivel erkennen: ik zal zelf in de poel van vuur en sulfer eeuwig kermen en daar trek ik jou dan ook in mee en naar toe. Meer dan dit leven heb ik niet voor je..... O, laat dat tot je doordringen! Wat satan te bieden heeft.

En laat tot je doordringen wat de Heere te bieden heeft. De HEERE is eerlijk, Hij belooft geen makkelijk leven, maar Hij belooft wel deze erfenis. En Hij doet wat Hij belooft. Vast en zeker. Verzekerd aan Zijn tafel.

3 erfverlangen

Maar, zover is het nu nog niet. Nu is er nog het leven in deze tegenwoordige wereld. En dat betekent, naast alle voorrechten van het kindschap en alles wat er te genieten valt, ook lijden. Indien wij anders met Hem lijden. In gemeenschap met Christus lijdt je ook. Lijd je mee met heel de schepping. Je ziet het om je heen. De schepping lijdt. Sinds de zondeval. De aarde, de dieren, de mensen. Door aardbevingen, oorlogen, hongersnoden, ziektes, sterven, jong sterven. Als je de getallen zou horen hoeveel kinderen per dag vluchten, honger lijden, sterven, je huivert. De schepping is onderworpen aan de ijdelheid. De vergeefsheid. Inspanning die vergeefs blijkt te zijn. Dieren brengen jongen voort en na 1 dag zijn ze opgegeten. Moeders zorgen voor hun

kinderen, maar het kind sterft de hongerdood. Vergeefs. En de verderfenis. Het onderhevig zijn aan ziekte, ouderdom en uiteindelijk het sterven. Een kringloop alle generaties door altijd maar weer waar heel de schepping als in gevangen zit.

En ook de kinderen, die erfgenamen zijn, lijden mee. Allereerst al in het weten dat deze dingen gebeuren. Dat de schepping zo bloedt uit duizend wonden, zoveel leed en tranen kent. En zelf krijg je er ook van: vergeefsheid en verderfelijheid. Dat je vergeefs hebt gewerkt, gezwoged. Dat de verderfenis toeslaat: de afbrokkeling van lichaam of en geest. De pijn die dat doet.

Waarbij komt het lijden om Christus wil. Van zovelen van onze broeders en zusters. Lijden en vervolgd worden. Hoevelen worden belaagd, gemarteld en gedood omwille van hun Heere. Soms merk je er zelf ook wat van, dat je lijdt onder hoe anderen met je handelen of je bekijken.

Waarbij komt het lijden aan alles wat God onteert. Zoveel wat Gods Naam, eer, dag en geboden ontheiligt. In de wereld, in de samenleving, in je familie, in je gezin. Zovaak wordt God op het hart getrapt. Alle zondagsontheiliging op één zondag, alle God ontering in één zaterdagnacht in Nederland, alle abortussen in één jaar.

En dan het lijden als ik mijn eigen leven en hart bekijk. Dat vlees dat de Geest dwarsboomt. Dat vlees dat toch weer de overhand wil hebben, dat vlees dat me toch weer vallen doet. De Vader bezeren, de Zoon pijnigen, de Geest bedroeven. Het lijden van deze tegenwoordige wereld, lijden in de gemeenschap met Christus.

Dat lijden is er. We mogen onszelf gerust de vraag stellen: doorvoelen we het ook? Of ontlopen we het liefst zoveel mogelijk? Onttrekken we ons eraan? Houden we het leven van de vervolgte kerk liefst ver van ons vandaan, zijn we gewend aan alle ontheiliging van de zondag, alle abortussen enz? Kunnen we er makkelijk mee omgaan dat we zondaar blijven en dat het vlees opspeelt?

Sterker nog, dat lijden is er niet alleen, dat moet er zijn. Indien wij immers met Hem lijden opdat wij met Hem verheerlijkt zullen worden. Dat lijden moet immers, zonder dat komt de heerlijkheid niet. Want voorzichtig gezegd: het laat ons zien hoe erg de zondeval is. Dat we daar niet licht over denken. Het laat zien: dat allemaal is vanwege de zondeval. Dus dat is wat geweest! Het laat de goddeloosheid opgroeien en openbreken zodat het gericht rechtvaardig zal blijken. God laat de maat van ongerechtigheid vol worden, opdat Zijn oordeel door ieder als rechtvaardig gezien zal worden. En: het is de oefenplaats voor Zijn

kinderen en erfgenamen op weg naar de heerlijkheid. Het oefent ons in één ding: zuchten. Zuchten!

Daarin gaat de schepping ons voor. Vers 22 de hele schepping zucht. Ja denkt u, dat doe ik wel eens. Dan slaak ik een diepe zucht: sjonge sjonge, het is toch allemaal wat, ze doen maar tegenwoordig. Nou, de schepping zucht toch anders. Want die zucht als in barensnood. Dat is een heel typisch zuchten. Een moeder die weenen krijgt die door gaan zetten. Die zucht, kermt van pijn, dat doet zeer. Maar tegelijk in dat zuchten verlangt ze. Ze verlangt naar wat het oplevert. De geboorte van het kind. Ze zucht en kermt, maar vol verwachting en verlangen naar wat komt.

Dat zuchten. Kermen en verlangen. Pijn hebben en uitzien. Dat is het. Dat kennen ook wij die de eerstelingen van de Geest hebben, vers 23. Zuchten en kermen onder alle lijden, alle pijn, alle ontoring van God, het doet zo'n pijn, zo'n zeer, maar.....het zal uitlopen op die erfenis. Het zal uitlopen op de openbaring van ons kindschap in volle heerlijkheid. Verlangen: wat nu de eerstelingen van de Geest zijn: de vreugde in God, de liefde van en tot God, vrede in God, die er nu zijn, misschien wel aan de tafel vanmorgen, dat zijn eerstelingen, een paar aren van een hele oogst. Van een duizendvoudige vreugde die wacht en die komt. Van een oceaan vol van die druppels. O, mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot zei Job.

Is het geloofsleven geen oefening in zo zuchten? Zuchten van lijden aan wat God onteert en je pijn doet en verlangen naar wat komt en beloofd is? Dat zuchten kan inzakken en inzinken, als ik me richt op mezelf en mijn leventje hier en nu. En ik heb het in aards opzicht goed en ik sluit me af voor al dat lijden en het verlangen naar erfenis kwijnt... en dooft onder de as.

En tenslotte zucht niet alleen de schepping, niet alleen de kinderen Gods, maar ook de Geest van God. (vers 26) Met onuitsprekelijke zuchtingen. Zuiver en volmaakt. Want dat zuchten van mij: o dat is zo slap en flauw. Dat is soms weer zo ongeduldig, dan moet er maar gelijk een eind aan komen omdat ik het even niet zie zitten, en moet Jezus maar gelijk terugkomen omdat ik nu moeilijk heb. Maar daardoorheen zucht de Geest zuiver, puur, volmaakt. En God hoort niet alleen mijn zuchten of gebrek eraan, of onzuiver zuchten, maar hij hoort vooral de Heilige Geest zuchten zuiver en volmaakt, vurig en op God gericht.

En zo komt het dat ik ook ga zuchten: de Heilige Geest geeft het mij in en bewerkt het in mij. Echt zuchten: op God gericht en op Zijn eer, pijn lijdend aan alles wat God tekort doet op aarde, in mijn leven, verlangend naar de erfenis, de volle erfenis die de kinderen en erfgenamen zullen ontvangen. Door lijden tot heerlijkheid. En gesterkt door brood en wijn onderweg. Zoals McCheyne dichtte:

Nu reis ik getroost onder het heiligend kruis
naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis,
mijn Jezus geleidt mij door deez' aardse woestijn
'Gestorven voor mij' zal mijn zwanenzang zijn.

Amen